

Arrest

nr. 244 990 van 27 november 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 15 september 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 september 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekers op 4 februari 2019 indienden in toepassing van artikel 9bis van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Ze luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag van machtiging tot verblijf die op datum van 04.02.2019 werd ingediend en op data van 07.1.2019, 20.11.2019 en 02.04.2020 werd geactualiseerd door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen vroegen op 26.10.2011 asiel in België. Op 12.06.2012 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het Verenigd Koninkrijk bevoegd was voor het behandelen van de asielaanvraag. Betrokkenen waren immers van het VK naar België gereisd. Betrokkenen dienden het grondgebied van het Rijk te verlaten en dienden zich aan te bieden bij de bevoegde autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk. Ze verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hun betekend op 15.06.2012. Betrokkenen kozen er zelf voor om niet naar het VK te gaan, maar om op dat moment illegaal in België te blijven. Doordat het overnameakkoord in het kader van de Dublinverordening verlopen was, werd het asieldossier –na een tweede gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 02.07.2015 - op 15.07.2015 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het CGVS nam op 17.09.2015 een negatieve beslissing, twee maanden nadat het dossier aan hen werd overgemaakt, en op 11.12.2015 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Betrokkenen betekenden een bevel om ten laatste op 02.01.2016 het grondgebied te verlaten. Ze verkozen echter geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijven sindsdien illegaal in België tot zij op 15.02.2017 een tweede asielaanvraag indienden. Hun tweede asielaanvraag werd afgesloten op 10.01.2018 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Van een langdurige asielpcedure kan geen sprake zijn. Betrokkenen dienden namelijk zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hun betekend op 12.06.2012. Doordat ze dit nagelaten hebben te doen, verliep het overnameakkoord met het Verenigd Koninkrijk. Daardoor verkregen ze midden 2015 de kans op een tweede gehoor bij DVZ en een verdere afhandeling van de asielaanvraag door de bevoegde instanties.

Betrokkenen beroepen zich op hun asielrelaas als buitengewone omstandigheid die hen zou verhinderen terug te keren naar Pakistan. Echter, uit de beslissing van het CGVS dd. 17.09.2015 blijkt duidelijk dat er geen geloof gehecht kan worden aan de beweringen van betrokkenen tot verschillende religieuze strekkingen te behoren en ook de vrees ten aanzien van de taliban is ongeloofwaardig, (CGVS beslissing dd. 17.09.2015). Het CGVS stelde vast dat het asielrelaas van betrokkenen een van buiten geleerd karakter vertoonde en dus niet geloofwaardig was. Dit werd bevestigd in de beslissing van het CGVS dd. 28.09.2017. Bijgevolg kunnen diezelfde verklaringen – die als ongeloofwaardig werden bevonden – zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, in huidige procedure evenmin aanvaard worden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen in België geboren zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks de weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Betrokkenen wijzen erop dat kinderen Nederlandstalig onderwijs volgen en dat zij dat niet kunnen voortzetten in Pakistan waardoor hun recht op effectief onderwijs geschonden zou worden. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat hun kinderen zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Pakistan niet zouden kunnen aansluiten op school noch dat zij geen enkele band met Pakistan hebben. Hoewel de kinderen niet in Pakistan zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Pakistan. Verzoekers hebben immers de Pakistaanse nationaliteit en zijn in Pakistan geboren waar vrijwel hun hele familie verblijft. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Pakistaanse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Betrokkenen maken dan ook niet aannemelijk dat het recht van de kinderen op onderwijs wordt geschonden daar betrokkenen niet aannemelijk maken dat zij in Pakistan niet zouden kunnen aansluiten op school. Hun oudste dochter is slechts zeven jaar, hun oudste zoon moet nog vijf jaar worden en hun jongste kind is bijna zes maanden oud. We kunnen er redelijkerwijs van uitgegaan dat, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen, zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3 en op artikel 6 en op artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Dit geldt eveneens voor artikel 6 van het verdrag, betrokkenen tonen niet aan dat Pakistan niet de mogelijkheden van ontwikkeling van het kind in de ruimst mogelijke zin kan waarborgen.

Niettegenstaande het feit dat hun kinderen in België geboren zijn, tonen zij buiten het feit dat twee oudste kinderen naar de kleuterschool gaan (er worden geen bewijzen voorgelegd dat hun dochter in het 1ste leerjaar gestart is), niet aan dat er sprake is van hechte opgebouwde banden buiten het kerngezin. Gezien de asielpcedure van betrokkenen negatief afgesloten werd, blijkt dat de kinderen geen ernstige moeilijkheden riskeren in het land van herkomst. Verder worden de kinderen niet gescheiden van hun ouders. Uit het administratief dossier blijkt verder dat het gezin nog banden heeft

met het land van herkomst, met name naaste familiebanden. De kinderen kunnen bij een terugkeer dus opgenomen worden binnen hun ruimer familiaal kader. Betrokkenen tonen niet aan dat hun situatie in het land van herkomst bij een terugkeer penibel zal zijn, integendeel zij beschikken nog over verschillende sociale contacten waarop zij beroep kunnen doen. Verder tonen zij niet aan dat hun kinderen zich niet zouden kunnen aanpassen aan een leven in Pakistan. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat het belang van hun kinderen geschaad zal worden bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Inzake het invoeren van artikel 7 en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er bijkomend op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie met betrekking tot de artikelen 7 (aangaande de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) en 24 (inzake de rechten van het kind) van het Handvest van de grondrechten reeds het volgende stelde: "Deze verschillende teksten leggen de nadruk op het belang van het gezinsleven voor het kind en bevelen de staten aan om rekening te houden met de belangen van het kind, maar scheppen geen subjectief recht voor de leden van een gezin om tot het grondgebied van een staat te worden toegelaten en mogen niet aldus worden uitgelegd dat zij de staten een zekere beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging." (HvJ 27 juni 2006, nr. C-540/03, 59). Ook het Grondwettelijk Hof lichtte reeds toe dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Dit rechtscollege verduidelijkte dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen het belang van het kind een bijzondere plaats inneemt door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie, maar dat die bijzondere plaats het evenwel niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013) (RVV, arrest 234716 van 31 maart 2020). In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikels van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie niet dienstig invoeren.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij doorheen hun verblijf in België een belangrijk privé-en gezinsleven opgebouwd hebben in de zin van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Betrokkenen halen aan dat zij hier een belangrijk sociaal welzijn en een sociaal-en familiaal leven hebben opgebouwd. Betrokkenen wijzen erop dat ook bij artikel 8 EVRM het hoger belang van het kind in rekening gebracht dient te worden, meer nog het zou hierin een centrale rol spelen. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat zij nog familieleden hebben op het Belgische grondgebied, evenmin blijkt dit uit het administratief dossier. Uit hun verklaringen tijdens de asielprocedure blijkt dat zij nog over een ruime familiaal netwerk beschikken in Pakistan, minstens bestaande uit de ouders van mijnheer, zijn en zijn broer, de vader van mevrouw evenals haar drie zussen en haar broer. Wat hun kinderen betreft, stellen we vast dat op die leeftijd de ouders de belangrijkste zorgfiguren zijn en dat de bestaande gezinseenheid behouden blijft. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden acht getuigenverklaringen voorleggen. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Daarnaast merken we op dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat hun kinderen een

groot sociaal netwerk opgebouwd hebben. Integendeel uit de voorgelegde attesten blijkt enkel dat hun twee oudste kinderen hier naar school gaan. Er wordt niet aangetoond dat zij buiten school nog andere buitenschoolse activiteiten hebben opgebouwd. We stellen dus vast dat beide kinderen buiten hun ouders geen sociaal netwerk opbouwden en dat zij niet deelnemen aan buitenschoolse activiteiten. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Pakistan uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen banden meer zouden hebben met Pakistan en dat zij daar niet meer zouden kunnen terugvallen op een sociaal netwerk of opvang. Zij verwijzen in dit kader naar hun asielrelaas. Echter, allereerst merken we op dat het CGVS geen enkel geloof hechtte aan hun beweringen tot een verschillende religieuze strekking te behoren waardoor dus ook geen geloof gehecht kan worden aan de vermeende familieproblematiek (CGVS dd. 17.09.2015). Dezelfde verklaringen – die als ongeloofwaardig werden bevonden – kunnen, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, in huidige procedure dan ook niet aanvaard worden. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 27 jaar voor mijnheer en ruim 26 jaar voor mevrouw in Pakistan, waar zij geboren en getogen zijn en waar vrijwel hun hele familie verblijft. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen bedreiging vormen voor de openbare orde daar zij zich steeds waardig gedragen zouden hebben en niet in aanraking gekomen zouden zijn met het justitieel apparaat, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen sinds 2011 in België zouden verblijven, dat zij zich gedurende deze periode geïntegreerd zouden hebben, dat zij verschillende Nederlandse taallessen gevolgd zouden hebben, dat zij verschillende getuigenverklaringen voorleggen, dat het gezin zeer hecht zou zijn, dat zij zeer gemotiveerd zouden zijn

om deel uit te maken van onze samenleving, dat zij een belangrijk onderdeel van onze samenleving zouden vormen, dat zij oprecht en taalvaardig zouden zijn, dat zij over een normbesef zouden beschikken, dat zij werkbereid zouden zijn, dat zij de facto reeds deel zouden uitmaken van de samenleving waartoe zij behoren, dat mijnheer twee werkbepoefes voorlegt evenals een aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werknemer, één inschrijvingsbewijs Nederlandse taallessen van mevrouw, een deelnameattest aan Franse taallessen voor mijnheer, een resultatenfiche Franse taallessen voor mijnheer, een bewijs van inschrijving Franse taallessen voor mijnheer, acht getuigenverklaringen, verschillende foto's, hun huurcontracten, verschillende betalingsbewijzen van nutsfacturen, van ziekenhuisfacturen, van schoolfacturen en van het openbaar vervoer, verschillende bewijzen van betaling huishuur, een bewijs van opening gasmeter, briefwisseling van Services droit des jeunes, briefwisseling met het OCMW, hun omnipass, hun kaarten van de gezinsbond, hun passen van het OCMW, hun bloedgroepkaarten, verschillende beslissingen van het OCMW inzake dringende medische hulpverlening, verschillende rappels/aanmaningen/dagvaardingen inzake achterstallige betalingen, een fitnessabonnemen en verschillende in het buitenland behaalde diploma's) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op hun situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

2. In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun verblijfsaanvraag niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partij betwist dit oordeel en beroept zich op de bepalingen van artikel 8 EVRM en artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. Door de verzoekende partij werd in hun aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gewezen op hun langdurig verblijf in België en de teloorgang van hun banden met Pakistan.

De verzoekende partij heeft op 26 oktober 2011 een verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. De verzoekende partij verblijft sindsdien onafgebroken in België. De verzoekende partij heeft zich gedurende hun langdurig verblijf in België steeds meer geïntegreerd in de samenleving waarvan zij thans een onderdeel uitmaken. De verzoekende partij behoort tot een gezin met drie minderjarige kinderen. Alle kinderen werden geboren in België (Inaya op 15 januari 2013, Mohammad Taha op 22 december 2015 en Zayan op 28 maart 2020) en groeien in België op (waar zij hun sociale binding en scholing hebben).

Door verweerder worden deze elementen evenwel niet aanvaard als "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet omdat: "Ze verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten" (stuk 1, pagina 1) of nog "Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België" (stuk 1, pagina 2). Derhalve blijkt dat deze elementen door de verwerende partij niet aanvaard worden omdat de verzoekende partij hiervoor zelf verantwoordelijk ["verkozen"] zou zijn, met name doordat de ouders van het gezin zich in illegaal verblijf bevinden.

De gemachtigde schendt hiermee het wettelijk criterium van een "buitengewone omstandigheden", in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij herinnert eraan dat de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De verzoekende partij is vrij om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen.

Slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid.

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet stelt hierom als volgt:

"Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève,

zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;
2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;
3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;
4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet werd ingevoerd om louter dilatoire beroepen snel te kunnen afwijzen (Parl.St. Doe 51-2478/008, p. 10). Dit betekent dat deze elementen die reeds werden ingeroepen niet opnieuw dienen beoordeeld te worden (ratio legis).

A contrario dienen alle andere elementen, dewelke niet onder de toepassing van artikel 9, §2 Vreemdelingenwet kunnen gecatalogiseerd worden, wel in overweging te worden genomen bij de beoordeling naar de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet; § 1 Vreemdelingenwet.

De stelling van de gemachtigde dat, dat de aangehaalde elementen niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid omdat de verzoekende partij hiervoor "Verantwoordelijk" is (met name omdat zij "verkozen" in België te blijven), vindt hierom geen steun in artikel 9bis Vreemdelingenwet. Wel integendeel, slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid. Dit is in casu niet het geval.

Verweerder dient daarom te oordelen of het langdurig en onafgebroken verblijf van de verzoekende partij in België (sinds 26 oktober 2011) het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze elementen uitsluiten omdat de verzoekende partij hiervoor zelf "verantwoordelijk" wordt geacht, met name omdat zij "verkozen" in België te blijven, schendt artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de "buitengewone omstandigheden" niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Een schending dringt zich op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Door de verzoekende partij werd de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend in naam van de ouders, doch ook voor de minderjarige kinderen.

De verzoekende partij behoort tot een gezin met drie minderjarige kinderen. Alle kinderen werden geboren in België (Inaya op 15 januari 2013, Mohammad Taha op 22 december 2015 en Zayan op 28 maart 2020). De aanvraag werd daarom niet enkel ingediend in naam van de moeder of vader van de minderjarige kinderen, doch ook voor de minderjarige kinderen.

De moeder en vader traden enkel op als wettelijk vertegenwoordiger voor hun minderjarige kinderen.

De aanvraag voor de minderjarige kinderen dient dan ook te worden beoordeeld vanuit het gezichtspunt van de minderjarige kinderen. Daarbij dient te worden benadrukt dat een minderjarig kind niet verantwoordelijk kan zijn voor de keuzes die zijn of haar ouders maakt. De minderjarige is immers volledig afhankelijk van zijn ouders.

Desondanks blijkt in de bestreden beslissing dat de keuzes die door de ouders van de minderjarige werden gemaakt, met name om zich zonder legaal verblijf in België te nestelen en niet terug te keren naar Pakistan, ook aan de minderjarige kinderen zelf werden toegerekend.

Dit blijkt onder meer uit volgende passage met betrekking tot de scholing van de kinderen:

"Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf."

(stuk 1, pagina 2)

Er wordt door verweerder ook op geen enkel moment een onderscheid gemaakt tussen de aanvraag die uitgaat van de ouders en de minderjarige kinderen (waarvoor de ouders slechts optreden als wettelijke vertegenwoordigers). De aanvraag wordt samen behandeld, zonder onderscheid of deze uitgaat van de ouders dan wel de minderjarige kinderen.

De gemachtigde miskent hiermee de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet die werd ingediend voor de minderjarige kinderen. Een minderjarig kind heeft geen enkele inbreng of verantwoordelijkheid voor de keuzes die door de ouders zijn gemaakt. Hierdoor dient een onderscheid te worden gemaakt tussen beide, hetgeen niet is gebeurd door verweerder.

Hierdoor is de bestreden beslissing in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Zoals eerder al aangehaald, werd door de verzoekende partij gewezen op de langdurige periode dat zij reeds verblijven in België, de geboorte van de kinderen in België, hun sociale binding met België en de teloorgang van hun banden met Pakistan.

De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing echter dat het "erg onwaarschijnlijk" zou zijn dat verzoekers "geen familie, vrienden of kennissen" zouden hebben in Pakistan waar "zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf" (stuk 1, pagina 3). De gemachtigde onderbouwt dit door te verwijzen naar de leeftijd van de ouders van het gezin ("Betrokkenen verbleven immers ruim 27 jaar voor mijnheer en ruim 26 jaar voor mevrouw in Pakistan, waar zij geboren en getogen zijn en waar vrijwel hun hele familie verblijft", stuk 1, pagina 3). Daarom zijn de opgebouwde banden tussen België en Pakistan volgens de gemachtigde "geenszins" met elkaar te vergelijken.

Ten eerste, merkt de verzoekende partij op dat het onzorgvuldig, dan wel kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde enkel rekening houdt met de tijdsperiodes an sich zonder een onderscheid te maken tussen het verleden van verzoekers en de meest recente verblijfssituatie. De gemachtigde stelt kennelijk al jaren van verblijf gelijk (of dit nu in Pakistan was of in België) en weegt deze dan in aantal met elkaar af. Hierom besluit de gemachtigde dat er 27 en 26 jaar werden doorgebracht in Pakistan, hetgeen niet opweegt tegen de 9 jaar die de ouders in België verbleven.

Het getuigt echter niet van een zorgvuldig en redelijk oordeel dat de gemachtigde geen onderscheid maakt tussen de recente situatie (het verblijf in België) en de situatie die zich voordeed in het verleden (het verblijf in Pakistan). De loutere vergelijking in aantal jaren voldoet niet.

Bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden dient verweerder de actuele situatie van de verzoekende partij te beoordelen (waarbij er sprake is van een zeer langdurig en ononderbroken verblijf van 9 jaar in België en, als gevolg hiervan, een afwezigheid uit Pakistan van eenzelfde lange duurtijd van 9 jaar).

Net omwille van de meest recente jaren van verblijf van de verzoekende partij, deze in België, is het thans voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Alle minderjarige kinderen werden ook geboren in België. Het is de binding met België die voorop staat, waardoor er weldegelijk een onderscheid moet worden gemaakt door de gemachtigde tussen de verblijfsperiode in Pakistan en België. De jaren van verblijf kunnen niet eenvoudigweg met elkaar worden vergeleken in aantal, zoals de gemachtigde ten onrechte doet.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

Ten tweede, merkt de verzoekende partij op dat verweerder stelt in de bestreden beslissing dat het "erg onwaarschijnlijk" zou zijn dat verzoekers "geen familie, vrienden of kennissen" zouden hebben in Pakistan waar "zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf".

Deze beoordeling is foutief, aangezien het uitgaat van een foutieve omschrijving van het begrip "buitengewone omstandigheden".

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is derhalve niet relevant of de verzoekende partij nog vrienden, familie of kennissen zou hebben in Pakistan waar "hij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf", zoals de gemachtigde stelt in de bestreden beslissing. Het is daarentegen de vraag of het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om bij deze vrienden, familie of kennissen te verblijven om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De verzoekende partij gaf in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet net aan dat het voor hem - gelet op de bijzondere lange afwezigheid uit Pakistan en de familiale problemen die zij hadden - zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om bij deze vrienden, familie of kennissen te verblijven om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Zelfs indien verzoekers "voor korte tijd zouden kunnen verblijven [in Pakistan] in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf", stelt zich nog steeds de vraag of dit voor de verzoekende partij "zeer moeilijk" is, zoals voorzien in artikel 9bis Vreemdelingenwet. Deze toetsing wordt niet uitgevoerd.

De gemachtigde gaat hierom uit van een foutieve omschrijving van het begrip "buitengewone omstandigheden", minstens blijkt niet dat de beoordeling door de gemachtigde in de bestreden beslissing is uitgegaan van de volledige toetsing van het begrip "buitengewone omstandigheden", met name dat het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

Ten derde, merkt de verzoekende partij op dat in de bestreden beslissing verweerder stelt dat "zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven [in Pakistan] in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf", zonder enige verduidelijking te geven over wat de gemachtigde verstaat onder "korte tijd".

De gemachtigde hanteert het criterium "korte tijd" nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Pakistan om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling omschrijft als een "korte tijd", zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder "korte tijd" verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat de verzoekende partij in deze niet-omschreven periode, een "korte tijd", in de mogelijkheid zou zijn om in Pakistan te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. De verzoekende partij betwist de beoordeling van verweerder waarbij, ondanks de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, geen buitengewone omstandigheden werden weerhouden.

De verzoekende partij heeft op 26 oktober 2011 een verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. De verzoekende partij verblijft sindsdien onafgebroken in België, hetgeen een periode van bijna 9 jaar uitmaakt (de bestreden beslissing dateert van 8 september 2020).

Er was jarenlang sprake van een legaal verblijf. Het verzoek tot internationale bescherming werd slechts op 17 september 2015 afgewezen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hiertegen ging de verzoekende partij nog in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch de Raad bevestigde de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 11 december 2015. Op 2 januari 2016 werd een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven (meer dan vier jaar na het indienen van een verzoek tot internationale bescherming). De verzoekende partij heeft zich gedurende hun langdurig verblijf in België steeds meer geïntegreerd in de samenleving waarvan zij thans een onderdeel uitmaken. Verzoekers verwijzen hiervoor naar de omvangrijke stukkenbundel die zij voegden aan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Zij gaven ook aan werkbereid te zijn. De ouders zijn tot op heden in staat om te zorgen voor hun gezin. Hun volledige sociale netwerk bevindt zich in België, alwaar zij ook hun gezinsleven hebben.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat verzoekers zouden genoodzaakt worden om, ondanks hun sterke sociale binding met België en de teloorgang van hun binding met Pakistan (het land dat zij hebben ontvlucht), hun aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen vanuit hun land van herkomst (Pakistan).

De verzoekende partij behoort tot een gezin met drie minderjarige kinderen. Alle kinderen werden geboren in België (Inaya op 15 januari 2013, Mohammad Taha op 22 december 2015 en Zayan op 28 maart 2020). De kinderen verbleven nooit in Pakistan. Zij zijn geboren en opgegroeid in België. De twee oudste kinderen lopen in België school. Het is in strijd met de primaire belangen van de minderjarige kinderen dat zij genoodzaakt zouden worden om België te verlaten voor een onbepaalde doch langdurige periode voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Dat de ouders verantwoordelijk zouden zijn voor het opgroeien van de minderjarige kinderen in illegaal verblijf, kan geen afbreuk doen aan de primaire belangen van de minderjarige kinderen. Dit geldt des te meer nu de minderjarige kinderen niet verantwoordelijk zijn voor de keuzes die hun ouders maken.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van

de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

2.2.2. Zoals verzoekers toelichten, moeten zij, opdat hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet zou kunnen worden ingediend in België, in plaats van, zoals de regel het voorschrijft, de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland; aantonen dat er buitengewone omstandigheden zijn. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

2.2.3. Verzoekers wijzen erop dat zij sedert 26 oktober 2011 onafgebroken in België blijven, dat er jarenlang sprake was van een legaal verblijf, dat het verzoek tot internationale bescherming pas op 17 september 2015 werd afgewezen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en deze beslissing pas op 11 december 2015 werd bevestigd door de Raad, waarna dan op 2 januari 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, meer dan 4 jaar na het indienen van het VIB. In die tijd, zo stellen zij, hebben zij zich steeds meer geïntegreerd in de Belgische samenleving, zijn hun kinderen hier geboren, groeien zij hier op en hebben zij hier hun sociale binding en scholing. Zij betogen dat deze elementen niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden omdat zij geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, sindsdien illegaal in België verblijven en dus zelf verantwoordelijk zijn voor hun situatie.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt ingegaan op de procedurele antecedenten van verzoekers en wordt vastgesteld dat zij geen gevolg hebben gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en sindsdien illegaal in België verblijven. Verzoekers gaan te kort door de bocht waar zij stellen dat zij pas het bevel kregen om het grondgebied te verlaten meer dan vier jaar nadat zij hun VIB hadden ingediend en dat hun verblijf derhalve jarenlang legaal was. Immers weerleggen zij niet wat ter zake in de bestreden beslissing wordt gesteld, met name dat ten aanzien van verzoekers reeds op 12 juni 2012 een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen met bevel om het grondgebied te verlaten, dat doordat zij hieraan geen gevolg hadden gegeven, het overnameakkoord in het kader van de Dublinverordening verlopen was, het asiëldossier op 15 juli 2015 werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het VIB resulteerde vervolgens in een negatieve beslissing van 17 september 2015 van de Commissaris-generaal en, na beroep, een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Nadat zij andermaal in kennis werden gesteld van een bevel om ten laatste op 2 januari 2016 het grondgebied te verlaten, hebben zij dit opnieuw genegeerd, waarna zij op 15 februari 2017 een tweede VIB indienden, die werd afgesloten op 10 januari 2018 en resulteerde in een verwerpsarrest van de Raad.

Wat er ook van zij, deze voorgeschiedenis heeft de verwerende partij er niet van weerhouden om te onderzoeken of de verschillende elementen waarop verzoekers zich beroepen –en die zich, voor zover ze voor de beoordeling van het middel relevant zijn, laten samenvatten als hun integratie en deze van hun kinderen- alsnog zouden kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden. Dat ze zouden zijn afgewezen louter omdat verzoekers hierin zelf een verantwoordelijkheid dragen, blijkt niet. Verzoekers' argumentatie dat zij alle elementen mogen aanbrengen om hun aanvraag te ondersteunen, behalve deze die zijn opgesomd in artikel 9*bis*, §2 van de Vreemdelingenwet is weliswaar correct, maar niet dienstig in het debat, nu deze elementen niet onontvankelijk werden verklaard en wel degelijk werd onderzocht of ze het voor verzoekers zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om hun aanvraag in te dienen via de gewone procedure in het land van herkomst.

Dezelfde vaststelling dringt zich op wat betreft de elementen die werden aangevoerd in het licht van de situatie van de kinderen en meer bepaald hun scholing in België. Hoewel de verwerende partij er inderdaad op heeft gewezen de scholing heeft plaatsgevonden in illegaal verblijf en dat dit de verantwoordelijkheid is van de ouders, is zij nagegaan of iets eraan in de weg zou staan dat de kinderen zouden worden geschoold in Pakistan, quod non. Verder heeft zij vastgesteld dat het feit dat de kinderen in België geboren zijn geen automatisch recht op verblijf opent en evenmin een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt, dat uit niets blijkt dat er, buiten het schoolgaan, sprake

is van hechte banden buiten het kerngezin, dat de kinderen niet van hun ouders worden gescheiden en bij terugkeer kunnen worden opgenomen in een ruimer familiaal kader, dat niet is aangetoond dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen aan een leven in Pakistan en dat niet aannemelijk is gemaakt dat het belang van de kinderen zal worden geschaad bij terugkeer. Eén en ander wordt uitvoerig toegelicht in de bestreden beslissing, zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat de verwijzing naar de verantwoordelijkheid van de ouders een determinerend motief is bij de beoordeling van de vraag of er voor de kinderen sprake is van buitengewone omstandigheden. Dat er geen onderscheid is gemaakt tussen de aanvraag in zoverre ze werd ingediend voor de ouders enerzijds en voor de kinderen anderzijds, omdat het gedrag van de ouders als determinerend zou worden beschouwd, terwijl de kinderen geen enkele verantwoordelijkheid dragen voor de keuzes van hun ouders, zoals verzoekers menen te kunnen stellen, steunt dan ook op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

2.2.4. Verzoekers viseren verder het standpunt van de verwerende partij dat het erg onwaarschijnlijk zou zijn dat verzoekers geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in Pakistan waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Zij stellen dat het niet getuigt van een zorgvuldig en redelijk oordeel dat in die context geen onderscheid wordt gemaakt tussen de recente situatie –het verblijf in België- en de situatie in het verleden, in Pakistan en alleen een vergelijk te maken in het aantal jaren. Bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden moet immers de actuele situatie worden beoordeeld, en net omwille van de meest recente jaren van verblijf in België is het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk om terug te keren naar Pakistan om daar de aanvraag in te dienen. Het is dus de binding met België die voorop staat, zo stellen verzoekers.

Verzoekers argumentatie snijdt geen hout. Het geïllustreerde motief luidt in zijn geheel als volgt:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen banden meer zouden hebben met Pakistan en dat zij daar niet meer zouden kunnen terugvallen op een sociaal netwerk of opvang. Zij verwijzen in dit kader naar hun asielaanvraag. Echter, allereerst merken we op dat het CGVS geen enkel geloof hechtte aan hun beweringen tot een verschillende religieuze strekking te behoren waardoor dus ook geen geloof gehecht kan worden aan de vermeende familieproblematiek (CGVS dd. 17.09.2015). Dezelfde verklaringen – die als ongeloofwaardig werden bevonden – kunnen, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, in huidige procedure dan ook niet aanvaard worden. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 27 jaar voor mijnheer en ruim 26 jaar voor mevrouw in Pakistan, waar zij geboren en getogen zijn en waar vrijwel hun hele familie verblijft. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

In hun aanvraag gaven verzoekers het volgende te kennen:

“In tegenstelling tot hun binding met België, hebben verzoekers geen band meer met Pakistan (het land waar zij de nationaliteit van bezitten. Een sociaal netwerk of opvang waarop verzoekers kunnen terugvallen hebben zij niet meer ((zie hun asielaanvraag). Het is voor verzoekers dan ook onmogelijk om voor maanden naar Pakistan te verhuizen, onwetende wanneer zij terug kunnen keren naar het land waar zij sociaal geworteld zijn.”

Het motief vormt dus een antwoord op het argument in de aanvraag dat zij niet kunnen terugkeren naar Pakistan om daar de behandeling van hun aanvraag af te wachten omdat zij er niet kunnen terugvallen op een sociaal netwerk of opvang. In die optiek is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vaststelt dat het erg onwaarschijnlijk is dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf, nu zij er geboren en

getogen zijn en waar vrijwel hun hele familie verblijft, en waar zij zelf ruim 27 jaar voor mijnheer en ruim 26 jaar voor mevrouw hebben verbleven. Aangezien verzoekers hadden geargumenteed over hun situatie in Pakistan, is het evident dat de verwerende partij het argument beoordeelt in het licht van de wortels die verzoekers er nog kunnen worden verondersteld te hebben, gelet op het feit dat ze er zijn geboren en getogen en tot hun 27^e respectievelijk 26^e levensjaar hebben gewoond. De zinsnede dat *“Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden [...] bijgevolg geenszins vergeleken [kunnen] worden met hun relaties in het land van herkomst”*, moet in die context worden gelezen en niet, zoals verzoekers doen, als een eventuele voorafname op de beoordeling van de gegrondheid van hun aanvraag. Die is thans immers niet aan de orde.

2.2.5. Verder met betrekking tot dezelfde motivering, betogen verzoekers dat het niet relevant is of zij nog vrienden, familie of kennissen hebben in Pakistan waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing, maar dat in het licht van de notie “buitengewone omstandigheden” het de vraag is of dit zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn. Zij stellen dat het dat was, wat zij in hun aanvraag hadden gesteld, omwille van hun bijzonder lange afwezigheid uit Pakistan en de familiale problemen die zij hadden. De toets of het zeer moeilijk zou zijn, wordt niet uitgevoerd.

Hiervoor werd al vastgesteld dat het niet kennelijk onredelijk is om te stellen dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekers geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf, gelet op het feit dat zij beiden in Pakistan geboren en getogen zijn. Waar verzoekers nu nog verwijzen naar familiale problemen, blijkt dat zij die in hun aanvraag volledig hebben gekoppeld aan hun asielaanvraag. De verwerende partij heeft ter zake vastgesteld dat *het* CGVS geen enkel geloof hechtte aan hun beweringen tot een verschillende religieuze strekking te behoren waardoor dus ook geen geloof gehecht kan worden aan de vermeende familieproblematiek en dat dezelfde ongeloofwaardig bevonden verklaringen, zonder het voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, niet kunnen worden aanvaard. Verzoekers laten dit stuk van de motivering ongemoeid, zodat zij zich niet zonder meer kunnen beroepen op de ongeloofwaardig bevonden familieproblemen om nu te doen aannemen dat opvang door de familie, vrienden of kennissen zeer moeilijk of onmogelijk zou zijn.

2.2.6. Nog steeds met betrekking tot het hiervoor geciteerde motief betogen verzoekers dat geen verduidelijking wordt gegeven over wat moet worden verstaan onder “korte tijd”, terwijl die tijdsperiode ontegensprekelijk van belang is in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk is of zelfs onmogelijk om een aanvraag in te dienen vanuit het buitenland.

Aangezien de hele beslissing is opgehangen aan het feit dat verzoekers niet aantonen dat zij niet kunnen terugkeren naar Pakistan om hun aanvraag om machtiging tot verblijf daar in te dienen, spreekt het voor zich dat met de “korte tijd” waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen wordt bedoeld de tijd die nodig is voor verzoekers om de aanvraag in te dienen, voor het bestuur om ze te behandelen en voor verzoekers om desgevallend hun terugreis naar België voor te bereiden. In de mate dat verzoekers erop alluderen dat het niet duidelijk blijkt hoe lang dit zal duren, terwijl het nodig is om dat te weten in het kader van de beoordeling of het zeer moeilijk of onmogelijk zal zijn om deze periode te overbruggen, moet erop worden gewezen dat indien zij daarmee willen aangeven dat zij slechts gedurende een beperkte periode in een sociaal netwerk kunnen worden opgevangen, er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat verzoekers ook nog een beroep kunnen doen op bijstand van de Organisatie voor Migratie, wat zij niet betwisten.

Het geviseerde motief blijft, gelet op hetgeen voorafgaat, overeind.

2.2.7. Verzoekers herhalen tot slot de elementen die zouden wijzen op hun integratie en hun werkbereidheid, het feit dat hun kinderen in België zijn geboren en nooit in Pakistan zijn geweest, en dat de twee oudste kinderen in België naar school gaan, maar deze elementen werden beoordeeld in de bestreden beslissing, en het komt hen dan ook toe om deze beoordeling met concrete argumenten als niet deugdelijk te laten doorgaan. Uit hetgeen vooraf is gegaan en bij gebrek aan andere argumenten, moet de Raad vaststellen dat zij daartoe in gebreke blijven.

2.2.8. Waar verzoekers nog de schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM, moet worden benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en/of privéleven niet absoluut is, dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende

aanvraag indienen in het buitenland en dat staten in beginsel niet de verplichting hebben om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Het komt dus aan verzoekers toe om de beoordeling van de verwerende partij inzake artikel 8 van het EVRM met concrete argumenten te ontkrachten in het licht van deze bepaling en de daarrond ontwikkelde rechtspraak. Zij doen dat op geen enkele wijze, zodat dit middel onderdeel onontvankelijk is.

2.2.9. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd die hen zouden toelaten om bij wijze van uitzondering hun aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen en dat de aanvraag dus onontvankelijk is.

2.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS